

בש"פ 2769/18 - אלכסיי קלשניקוב נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 2769/18

לפני: כבוד השופט נ' סולברג

המבקש: אלכסיי קלשניקוב

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות לערור על החלטתו של בית המשפט
המחוזי מרכז-לוד מיום 23.3.2018 בעמ"ת
50151-03-18 שניתנה על ידי כבוד השופטת ו' מרוז -
סג"נ

בשם המבקש: עו"ד יעקב שקלאר

החלטה

1. בקשת רשות להגשת ערר על החלטת בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (השופטת ו' מרוז - סג"נ) בעמ"ת 50151-03-18 מיום 23.3.2018, בגדרה קיבל בית המשפט ערר של המשיבה על החלטת בית משפט השלום בראשון לציון (השופט ג' אבנון) במ"ת 14418-02-18 מיום 21.3.2018, והורה על מעצרו של המבקש עד תום ההליכים.

2. נגד המבקש הוגש כתב אישום בגין נהיגה בזמן פסילה ותחת השפעת משקאות משכרים, וכן בגין איומים ותקיפת קטין תוך גרימת חבלה של ממש; בד בבד, הוגשה בקשה להורות על מעצרו של המבקש עד תום ההליכים. ביום 13.2.18 קבע בית המשפט השלום כי ניתן לשחרר את המבקש ל"מעצר בית" במידה ויימצאו מפקחים מתאימים עבורו,

עמוד 1

וזאת לאחר שהמבקש הסכים לכך שישנן ראיות לכאורה להוכחת אשמתו ולאחר שבית המשפט קבע כי קיימת עילת מעצר של מסוכנות. ביום 15.2.18 קבע בית המשפט כי נמצאו מפקחים מתאימים למבקש וכי ניתן לשחררו ל"מעצר בית". המשיבה והמבקש עררו על ההחלטה, וביום 19.2.2018 קיבל בית המשפט המחוזי את עררה של המשיבה במובן זה שהורה על ביטול החלטתו של בית משפט השלום ועל קיום דיון חוזר בנושא בבית משפט השלום לאחר שיוגש תסקיר מאת שירות המבחן. ביום 21.3.2018 קבע בית משפט השלום כי ניתן לשחרר את המבקש ל"מעצר בית", למרות חוות דעת מאת שירות המבחן אשר לא ראתה להמליץ על שחרורו לחלופת מעצר. ביום 23.3.2018 הגישה המשיבה ערר לבית המשפט המחוזי בבקשה להורות על מעצרו של המבקש עד תום ההליכים. בית המשפט המחוזי נעתר לערר לאחר בחינה של ההמלצות והנתונים שהובילו לגיבושן.

3. מכאן בקשת רשות הערעור שלפני. המבקש טוען כי טעה בית המשפט המחוזי בכך שאימץ את עמדת שירות המבחן. לטעמו, התבסס שירות המבחן על "קונספציה" שגויה, לפיה העדר נכונות של המבקש להודות במעשיו, להביע חרטה, ולשכנע בכוונות שיקומיות מצביע על דפוסים בעייתיים בהתנהגותו, וזאת בשעה שעומדת למבקש חזקת החפות. עוד טוען המבקש כי בית המשפט המחוזי, בשבתו כערכאת ערעור, התערב בקביעותיו של בית המשפט השלום ביחס לתסקיר בלא נימוק מספק, ובהעדר טעות יסודית בהחלטה המצדיקה התערבותה של ערכאת הערעור. המבקש מוסיף כי הנושא מעלה שאלה עקרונית בדבר "תסקיריזציה" מוגזמת בבתי המשפט" הנוטים להפנות לשירות המבחן "כמעט בכל תיק" לצורך הגשת תסקיר, ובעקבות כך מאיינים בפועל את שיקול הדעת של בתי המשפט בתיקים. המבקש מציע לקבוע קריטריונים "על פיהם יהיה רשאי בית המשפט לסטות מההמלצות שירות המבחן" ובכללם מקרים שבהם התייחס שירות המבחן לכפירה בחשדות, להעדר אמפתיה כלפי המתלונן, לקיחת אחריות ונכונות לטיפול מצד החשוד. לבסוף, טוען המבקש, כי ויתר בבית המשפט השלום על הצגת טענותיו ביחס להעדרן של ראיות לכאורה כיוון שנרמז לו מאת השופט "כי מן הראוי לוותר על הטענות הראייתיות ולעבור לבדיקת החלופה שכן בדעתו להורות על שחרור", וכי יש בידיו להפריך את הראיות לכאורה לביצוע הפשע.

4. לאחר שעיינתי בבקשה שלפני ובהחלטותיהן של הערכאות הקודמות, הגעתי למסקנה כי דינה של הבקשה להידחות, וזאת מבלי צורך להידרש לתגובה מאת המדינה. כלל ידוע הוא כי רשות ערעור בכגון דא תינתן במקרים בהם מתעוררת שאלה עקרונית, משפטית או ציבורית, החורגת מעניינים של הצדדים להליך. בענייננו, כפי שציין המבקש עצמו, נדרש בעבר בית המשפט לשימוש בתסקירים לשם בחינת חלופות מעצר ולשאלת היחס לחזקת החפות במסגרתם (בש"פ 7831/12 פלוני נ' מדינת ישראל (2012)), ומכאן, שאין מדובר בשאלה עקרונית אשר לא ניתן לה מענה בעבר. אעיר כי אף לגופם של דברים, בניגוד לטענות המבקש, בחן בית המשפט המחוזי את התסקיר לעומקו ונימק את הסיבות שהובילו אותו לאמץ את המלצותיו. מצדי עיינתי בתסקיר. אין זה המקום לפרט באופן גלוי את האמור שם. אסתפק בהפניה למה שצוטט מתוכו בהחלטת בית המשפט המחוזי. בשים לב לעבר הפלילי המכביד ולתיק אלמ"ב תלוי ועומד, אכן כדברי בית המשפט המחוזי, נסמכות מסקנותיו של שירות המבחן על אדנים מוצקים.

אשר על כן, הבקשה נדחית.

ניתנה היום, י"א באייר התשע"ח (26.4.2018).

ש ו פ ט
